

SOS – En Kai, en perill

Imagineu-vos una vella barca salvavides. Una d'aquestes de fusta amb dos remes i que, per desgràcia meva, té una via d'aigua de la mida d'una moneda. La barca va a la deriva entre el violent onatge del canal de la Mànega, en algun lloc entre Anglaterra i França.

Us ho podeu imaginar?

Molt bé.

Per damunt de la barca vola fent cercles un esbart de gavines que esperen, com voltors afamegats, que el noi del barret estrofolari que va dins estiri la pota. El noi està blanc com la paret, a la gatzoneta enmig del bassal que va formant l'aigua que entra pel forat i repeteix una vegada i una altra «SOS» amb un fil de veu, com si així pogués demanar ajuda a la Royal Navy britànica.

Ho capteu?

Fantàstic, així ja deveu saber que jo sóc el noi de la barca. Em dic Kai, i no em faria res complaure les gavines i morir-me ara mateix.

Us heu marejat mai anant amb vaixell? No vull dir el mal de panxa que us agafa si mengeu massa patates

fregides i després pugeu el vaixell pirata de la fira. No, parlo d'un mareig de veritat en alta mar. Si no sabeu de què parlo, no podeu tenir ni idea de com em sento ara mateix. Perquè això és pitjor que tenir diarrea, xarampió, varicel·la, galteres, rubèola, grip aviària, pesta porcina i la malaltia de les vaques boges, tot alhora.

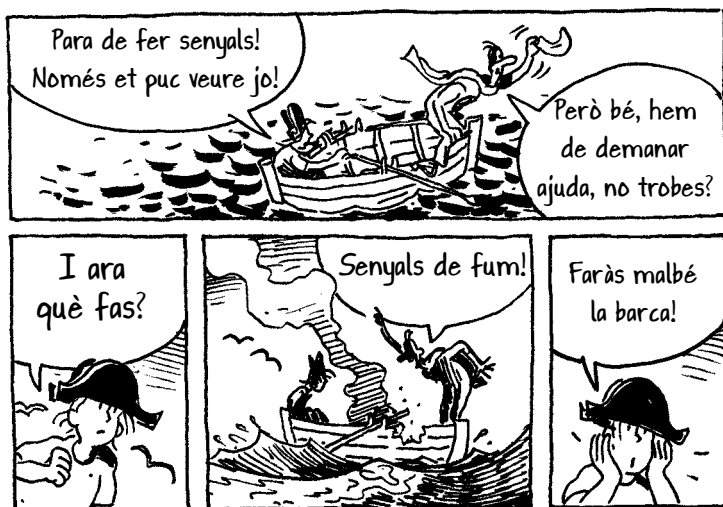
Però això no és el pitjor de tot.

El pitjor de tot és que no estic sol a la barca.

A la proa hi ha un individu amb capa i antifaç que desafia el temporal bramant cançons de mariners.

Coneixeu en Coolman? És difícil, perquè jo sóc l'únic que el pot veure. M'acompanya des que vaig fer quatre anys i faria el que fos perquè això canviés. He fet tot el que he pogut per desempallegar-me'n. De debò. Però en Coolman sempre hi és, tant si vull com si no. És el meu destí i no puc fer res per evitar-ho.

Tres motius pels quals ens hauríem d'estalviar fer una foguera:

1. Estem al mig d'un temporal.
2. L'aigua que entra pel forat apagaria les flames.
3. La gent del ferri fa estona que s'ha adonat que he caigut de la coberta.

I per això m'han llançat aquest formatge gruyère en forma de barca salvavides. Perquè no m'ofegui mentre fan girar el vaixell i intenten pescar-me.

Però veig que és més fàcil fer girar una balena dins d'una banyera que una baluerna com aquesta al mig del mar. En tenen per a una bona estona. De manera que tinc temps per explicar-vos com he arribat fins aquí i per què porto posat el veritable barret de l'almirall Horatio Nelson. Part de la culpa de tot això –oi quina sorpresa!– és d'en Coolman.

Rebobino fins al començament de la història. Imagi-neu-me assegut al seient de darrere del cotxe dels meus pares fa exactament dues setmanes.

Ja ho teniu?

Molt bé, doncs val més que m'afanyi i us ho expliqui tot abans que la barca s'enfonsi del tot o jo comenci a vomitar de tan marejat com estic.

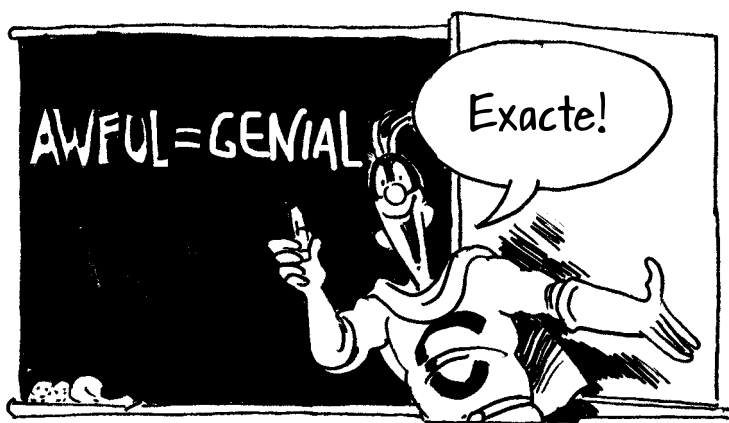
Fa dues setmanes:

–T'agradarà. N'estic absolutament convençuda –diu la meva mare mentre es gira cap a mi i em dedica un somris absolutament radiant. Li surten molt bé, perquè tant la meva mare com el meu pare són actors de teatre i no se sap mai si diuen les coses seriosament o si estan

interpretant un paper. Per exemple, el de pares preocupats perquè els seus fills aprenguin idiomes a l'estranger, quan de fet l'únic que desitgen és quedar-se dues setmanes sols a casa.

Anem cap a l'escola. Des d'allà sortirà l'autobús que ens portarà fins al ferri. Amb el vaixell travessarem el canal de la Mànega i després continuarem fins a Londres. Allà m'esperen dues setmanes de classe d'anglès.

I tot això ho haig d'agrair a en Coolman. La meva professora d'anglès, la senyora Meier, em va dir al començament del curs que el meu anglès era *awful*. En Coolman em va explicar que *awful* vol dir una cosa així com
«fantàstic,
meravellós,
extraordinari».

Per desgràcia, no és veritat. Però me n'he adonat una mica massa tard i durant tot el curs m'he relaxat una mica massa amb aquesta assignatura.

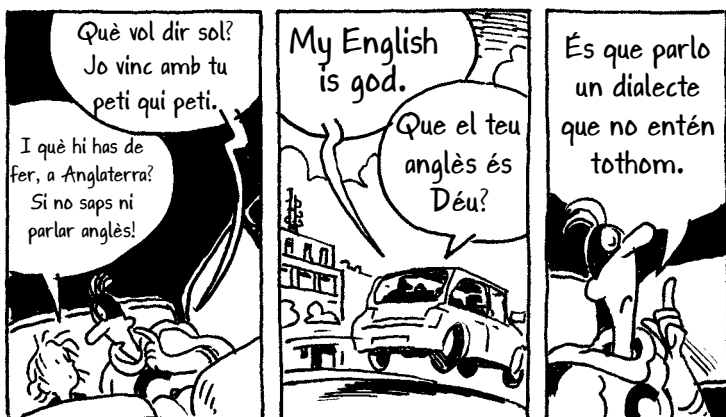
Aquest és el meu pitjor error: faig massa cas del que em diu en Coolman encara que fa temps que m'hauria d'haver adonat de les nefastes conseqüències de la meva ingenuïtat.

Perquè no se'm va acudir buscar la paraula al diccionari fins que no vaig veure el zero que he tret en anglès. I allà ho tenia, ben clar: *awful* no vol dir en absolut «fantàstic, meravellós, extraordinari», sinó

«desastrós,
espantós,
horrible».

L'únic consol que tinc és que l'anglès de la meva germana Anti és tan dolent com el meu i no ha tingut cap altre remei que acompanyar-me a Anglaterra. Així almenys no hi vaig sol.

Sospiro profundament i l'Anti, que seu al meu costat, se'm queda mirant.

—Anglaterra és genial. No és com aquí, que fa sol cada dia. Allà sempre està núvol i el temps és una cosa fantàsticament depriment —ha interpretat malament el meu sospir i només intenta animar-me, a la seva manera, és clar.

L'Anti es diu en realitat Antígona, però el nom sençer no li agrada gens. Li agrada més que li diguin simplement Anti i la veritat és que li queda molt millor.

Es gira cap a la finestra i engega el seu iPod. Ho noto perquè els cabells llargs i tenyits de negre que li tapen la cara i les orelles se li comencen a bellugar al ritme de la música, perquè té el volum a tot drap.

Si em presentés a un programa concurs de la tele i hagués d'encertar el màxim nombre possible de títols

de les cançons que escolta la meva germana només observant com se li belluguen els cabells, segur que el guanyaria.

Per cert, per sortir per la tele la meva germana s'hauria de vestir amb colors més alegres. Perquè només es posa roba que faci joc amb el color dels seus cabells, és a dir, roba negra, i això a la pantalla quedaria tan simpàtic com si Darth Vader presentés el programa del temps.

Quan passem per davant de la residència d'ancians L'Últim Llit recordo que no m'he acomiadat d'Adolf Schmitz.

—Pareu! Pareu el cotxe ara mateix! —em poso a cridar.

El meu pare trepitja a fons el pedal del fre. Es deu pensar que m'he oblidat el passaport a casa o que m'he deixat els vint paquets de pa integral que m'ha posat la meva mare a l'equipatge, perquè diu que el pa anglès és una porqueria i no té gust de res.

Adolf Schmitz viu a L'Últim Llit i podríem dir que és amic meu, encara que al principi es pensés que jo li havia robat la cartera. Però això és una altra història.

Trec la mà per la finestreta i obro la porta per fora, perquè els meus pares pensen que un viatge amb cotxe

sense posar el tancament de seguretat per a infants és massa perillós per als passatgers de dotze anys.

No tinc ganes de discutir, i encara menys amb en Coolman, perquè no serveix de res. Per tant, torno a obrir la porta perquè pugui baixar del cotxe. L'Anti em mira a través de la cortina de cabells com si m'hagués tornat boig. Igual que els meus pares, no sap res d'en Coolman. I és millor així perquè, si no, passaria les vacances en alguna clínica per a malalts mentals en comptes d'anar-me'n a Anglaterra.

—Ens trobarem a l'autobús —els crido mentre m'afanyo cap a la porta de la residència.

Tinc temps de sobres, perquè la meva mare és una exagerada i planeja els viatges amb una antelació increïble. Si fos per ella, hauríem sortit de casa a la nit i hau-

riem plantat una tenda de campanya a l'aparcament de l'escola per assegurar-se que no arribaríem tard.

Camino per la gespa cap a una finestra que dóna al passadís de la planta baixa, perquè passar pel vestíbul de la residència és massa perillós: allà sempre hi ha cocodrils esperant capturar una presa fàcil. Naturalment, no em refereixo pas a cocodrils de veritat, sinó a velletes que pesen figures a les seves butaques i comparteixen amb els rèptils no només les arrugues, sinó també els mètodes de caça. Com els cocodrils, es fan les adormides i, quan s'acosta algun jovenet imprudent, s'hi tiren a sobre i el petonegen fins que, al cap d'unes quantes hores, algun vigilant aconsegueix alliberar aquell desgraciat dels braços ossuts que el tenien presoner. Jo ja m'hi vaig trobar una vegada i m'estimo més no haver de repetir l'experiència.

Per tant, com sempre, és millor anar per la gespa i entrar per la finestra. He fet tantes vegades aquest recorregut que fins i tot he dibuixat un caminet a l'herba.

Entro per la finestra i pico a la porta número 0815, la de l'habitació on viu Adolf Schmitz, que no triga gaire d'aparèixer.

—Hola, xicot. M'alegro de veure't —em saluda el senyor Schmitz.

Va ser mariner tota la seva vida, porta tot el cos tatuat i, igual que jo, té un acompanyant invisible. El seu diu Superguillem, i en Coolman no el pot ni veure.

Adolf Schmitz és l'únic que pot comprendre fins a quin punt m'atabala en Coolman. Per això el trobaré a faltar quan sigui a Anglaterra. Em refereixo a Adolf Schmitz, és clar, no pas a en Coolman.

–Me'n vaig dues setmanes a Londres, o sigui que m'agradaria acomiadar-me de vostè –li explico.

–Oh, això em va de primera, xicot –em contesta–. Podràs portar una carta de part meva. Esperat un moment, només un minut.

Tot seguit, agafa un bloc de notes i escriu unes quantes línies. Després fica el full doblegat en un sobre, el ruixa una mica amb loció per després d'afaitar-se i tanca el sobre amb una mica de saliva.

–Ja està –diu, després d'haver apuntat un nom al sobre–. Això ho donaràs a la reina, però personalment, entesos, xicot?

–A qui? –me'l miro com si m'hagués demanat que pugés a l'Himàlaia i donés la carta al ieti.

–A la reina d'Anglaterra. És que no hi sents? Ella també viu a Londres.

–I per què no envia la carta per correu? –li pregunto, perquè no crec que sigui tan senzill com això presentar-se a Buckingham Palace i trucar al timbre per lliurar una carta.

–No, no, no! De cap de les maneres. Segur que la interceptaria algun dels seus guàrdies. En persona és molt més segur.

–Però estic segur que la reina no el coneix!

–Què t'hi jugues, xicot? –em contesta, i li ensenya una vella foto on surt ell en un port al costat d'una noia amb un vestit passat de moda.

–Ens vam conèixer a Austràlia ja fa molts anys. Jo tenia el vaixell ancorat allà i ella era al país de visita oficial. Vam estar a punt de casar-nos, però no l'hi van permetre.

No sé si creure'm aquesta historia o no. La noia de la foto no sembla pas una princesa. Tot i que, de fet, les princeses de les revistes del cor de la mama tampoc porten corona ni vestidets de color rosa, sinó que tenen aspecte de persones normals.

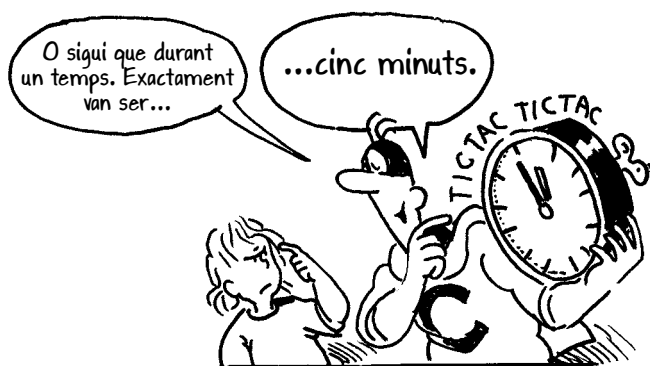
–M'ho has de prometre, xicot!

En Coolman insisteix i, a més, el senyor Schmitz em mira amb ulls suplicants. O sigui que quin remei em queda?

Li dono la mà solemnement i li dic, amb decisió:
–L'hi prometo!

Potser m'he estovat perquè la seva història em recorda la de la Lena, una noia de la meua classe amb qui vaig sortir durant un temps.

Però van ser els cinc minuts més intensos de la meua vida. Encara que no veiés la Lena durant quatre d'aquests cinc minuts, perquè va haver d'anar al lavabo. I, malgrat tot, sé com et sents quan et trenquen el cor.

Malament, molt malament.

